

Může vypadat, jak se jí zlíbí
Dostane každého muže, který se jí líbí.
A přesto není šťastná...

SUKUBA 2
NA VRCHOLU

AUTORKA BESTSELLERU *VAMPÝRSKÁ AKADEMIE*

RICHELLE
MEAD

SUKUBA 2

NA VRCHOLU

RICHELLE MEAD

2011

Copyright © 2008 by Richelle Mead
Translation © 2011 by Katrin Chýlová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS ON TOP,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2008,
přeložila Katrin Chýlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obrazová předloha obálky: Gene Molica
Grafické zpracování obálky: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-684-3

*Pro Heidi a Johna – za vaše neutuchající přátelství,
štědrost a přístup na internet.
Nejspíš jste nejskvělejší lidi, které znám.*

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by stejně jako žádná jiná nemohla být napsána bez nepolevující lásky mé rodiny a přátel. Mnoho díky patří mým úžasným beta čtenářům Michaelovi, Davidovi a Christině. Vaše trpělivost a nadšení mi pomáhaly procházet údolím stínů během tvůrčí krize. Žádná slova nemohou vystihnout, co pro mě znamenala vaše podpora.

Také děkuji svému redakčnímu týmu, agentovi Jimu McCarthymu a redaktorovi Johnu Scognamigliovi, kteří vynikají v převádění představ do reality a flexibilitě termínů. Vy jste mě srovnali do latě, i když jsem se vzpírala, jak to šlo.

Má neskonalá vděčnost patří též mým milým žákům z osmého ročníku, kteří byli tak hodní, že mi dopřáli pauzu od učení, abych mohla dopsat tuhle knihu. Přeju vám vše nejlepší a nemůžu se dočkat chvíle, kdy budete dost staří, abyste si směli přečíst, co píšu.

1

Démoni jsou děsiví.

Nezáleží na tom, jakou víru vyznáváte nebo jakou cestou se v životě ubíráte, tohle zůstává vždycky stejné. Jistěže se občas chovají absurdně – obzvláště v těch kruzích, kde se pohybuji já –, ale celkově vzato mají lidé dobrý důvod bát se jich a vyhýbat se jim. Jsou krutí a nelítostní, libují si ve způsobování bolesti a utrpení a ve volném čase mučí duše. Lžou. Kradou. Podvádějí na daních.

Přes tohle všechno jsem se ale nemohla ubránit dojmu, že se teprve stanu svědkem toho nejděsivějšího skutku démonů.

A že jím bude slavnostní udělení ceny. Mně osobně.

Stál přede mnou Horatio, vicedémon z jisté divize Pekelných záležitostí, a snažil se navodit vážnou atmosféru, což se mu vůbec nedařilo. Přičítala jsem to hlavně jeho nebesky modrému polyestrovému obleku a kašmírové kravatě stejného odstínu. Licousy tomu také nepomáhaly. Pravděpodobně nevyšel z vnitřních kruhů pekla dobře šest staletí, naposledy v době, kdy byl v módě nebesky modrý polyester.

Příliš dlouho si odkašlával a díval se po nás, aby se ujistil, že mu opravdu všichni věnujeme pozornost. Poblíž stál můj nadřízený, Jerome, a tvářil se naprosto znuděně. Čas od času se podíval na hodinky. Vedle něj se culil od ucha k uchu Horatiův asistent, skřet Kasper. Na zemi u něj stál kufřík, z něhož předtím vytáhl několik papírů. Nedočkavý výraz oddaného psa na jeho tváři napovídal, že touží po povýšení.

A co se mě týče... Já jsem se snažila, jak jsem mohla, abych se taky tvářila nadšeně, ale moc se mi to nedařilo. To bylo samozřejmě nepřijatelné. Jsem sukuba. Celá moje existence spočívá v tom, že nutím lidi – konkrétně muže –, aby mi uvěřili a viděli

ve mně to, co chtějí. Během okamžiku se můžu změnit z naivní panny ve vášnivou dominu. Vyžaduje to jen změnit podobu a mít trochu hereckého umění. Schopnost měnit podobu jsem získala výměnou za svou lidskou duši, herecké schopnosti jsem si vypěstovala časem. Koneckonců nemůžete po staletí říkat každému muži: „Jasně, miláčku, ty jsi ten nejlepší, jakého jsem kdy měla,“ a nenaučit se trochu to rozvést. Báje nás vykreslují jako éterické démonické bytosti rozkoše, ale být sukubou ve skutečnosti obnáší především umět nahodit přesvědčivou pokerovou tvář a dobrou obchodní strategii.

Takže tohle udílení cen by pro mě nemělo představovat sebe-menší problém. Jenže s Horatiem bylo těžké zachovat si vážný výraz.

„Vpravdě je pro mne velikou ctí zde dnes být,“ prohlásil nosovým barytonem.

Vpravdě?

„Jsme skvělí díky své tvrdé práci. Nyní jsme se tu shromáždili, abychom zjistili, kdo projevoval největší oddanost Vyššímu Zlu a má největší zásluhy. Díky takovým jedincům jsme silnější a to nám umožní zvítězit v ohromné bitvě, až se na konci časů budou započítávat všechny skutky. Takoví jedinci si zasluhují naši úctu a my jejich pracovní zápal rádi odměníme. Dáme všem na vědomí, jak je důležité v této těžké době tvrdě pracovat a bojovat za naše cíle.“

Pak ještě dodal: „Ti, kteří nepracují tvrdě, budou hozeni do ohnivých jam zoufalství, kde budou hořet navěky a pekelní psi je rozervou vedví.“

Otevřela jsem pusku a už už chtěla poznamenat, že tohle by bylo mnohem levnější než rozdávat bolestné, ale Jerome se na mě zadíval a zavrtěl hlavou.

Mezitím Horatio pobídl Kaspera a ten rychle přispěchal s pozlacenými certifikáty. „Je mi velkým potěšením, že vám mohu předat toto ocenění za excelentně se vyvíjející výkony, které v posledním čtvrtletí překonávají všechny sukubí kvóty. Gratuluji.“

Horatio mi potřásl rukou a podal mi certifikát, na němž bylo asi padesát podpisů nejrůznějších osob.

Certifikát pro

LETHU (alias Georginu Kincaidovou), sukubu z arcidiecéze Seattle, Washington, USA, Severní Amerika, Země. Za její excelentně se vyvíjející výkony, které v posledním čtvrtletí překonávají všechny sukubí kvóty. Za vynikající umění v oboru svádění, zatracování a kažení lidských duší.

Když jsem dočetla, všichni na mě koukali, takže jsem předpokládala, že ode mě očekávají nějaký proslov. Já jsem ale uvažovala, jestli nebudu mít průšvih, když ten certifikát ostrihnu, aby se mi vešel do rámečku.

„Ehm, díky. Je to... super.“

Zdálo se, že se s tím Horatio spokojil. Chytře přikývl a střílil pohledem po Jeromovi.

„Musíte být velmi hrdý.“

„Výjimečně hrdý,“ přitakal arcidémon a potlačil zívnutí.

Horatio se obrátil znovu na mě. „Pokračujte v dobré práci. Takhle brzy dosáhnete povýšení.“

Jako by už tak nebylo dost zlé, že jsem přišla o svou duši. Přinutila jsem se k úsměvu.

„No, pořád ještě je toho třeba spoustu vykonat.“

„Vynikající postoj. Ten nejvynikajícnější. Máte štěstí, že ji máte.“ Kamarádsky poplácal Jeroma po zádech, z čehož můj šéf nebyl zrovna nadšený. Neměl taková přátelská poplácávání rád. Neměl rád žádné doteky. „Pokud je to všechno, pak bych měl nejspíš – ach, málem jsem zapomněl.“

Horatio se obrátil ke Kasperovi. Skřet podal svému pánovi ještě něco.

„Tohle je pro vás. Jeho výraz našeho uznání.“

Dal mi dárkový poukaz do restauračního řetězce Applebee's a další kupóny do prodejen DVD Blockbuster. S Jeromem jsme jen ohromeně zírali.

„Páni,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. Vítěz pravděpodobně dostane poukaz do některé restaurace Sizzler's. Nikdy nepochybuje, že druhé místo vždy patří prvnímu poraženému.

Horatio i Kasper zmizeli. Jerome a já jsme tam ještě chvíli mlčky stáli.

„Spokojen, Jerome?“

„Směšné, Georgie, velice směšné.“ Obešel můj obývací pokoj a předstíral, že si prohlíží moje knihy a obrazy. „Hezká práce s tou kvótou. Ale samozřejmě je snadné vyniknout, když jsi začala od nuly, co?“

Pokrčila jsem rameny a hodila certifikát na kuchyňskou linku. „Záleží na tom? Vavříny jsi stejně dostal. Myslím, že se ti to líbí.“

„Samozřejmě. Vlastně jsem příjemně překvapen, jak dobře plníš svůj slib.“

„Svoje sliby vždycky plním.“

„Všechny.“

Moje mlčení ho přimělo k úsměvu. „Tak co teď? Jdeš to ven oslavit?“

„Ty víš, kam jdu. K Peterovi. Chceš se přidat?“

Vyhnul se otázce. V tom démoni vynikají. „Myslel jsem, že máš v plánu něco jiného. S jistým smrtelníkem. Poslední dobou s ním trávíš hodně času.“

„Do toho, co dělám, ti nic není.“

„Je mi něco do všeho, co děláš.“

Opět jsem neodpověděla. Démon přistoupil blíž a probodl mě svými tmavými očima. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu si za svou podobu ve světě lidí zvolil podobu Johna Cusacka. Mohlo by se zdát, že tak bude vypadat krotčeji, ale přísahám, že se tím všechno jenom zhoršovalo.

„Jak dlouho budeš hrát tuhle komedii, Georgie?“ Jeho slova zněla jako výzva. Pokoušel se mě vyprovokovat. „Přece si nemůžeš myslet, že tě s ním čeká nějaká budoucnost. Nebo že spolu dokážete věčně žít ve vši počestnosti. Proboha, i kdybys od něj udržela ruce dál, žádný lidský muž nevydrží dlouho v celibátu. Zejména takový, co má slušnou základnu fanynek.“

„Přeslechl jsi, když jsem ti řekla, že je to moje věc?“

Začaly mi hořet tváře. Přestože jsem věděla své, nedávno jsem začala chodit s člověkem. Nebyla jsem si docela jistá, jak k tomu vlastně došlo, protože takovým věcem jsem se odjakživa vyhýbala. Asi mě prostě dostal. V jednu chvíli byl vřelým kamarádem, který mi stál po boku, a v další chvíli jsem poznala, jak moc mě

miluje. Ta láska mě oslepila. Nedokázala jsem jí odolat a rozhodla jsem se vyzkoušet, kam až mě zavede.

Výsledkem bylo, že mi Jerome neustále připomínal, k jaké katastrofě by mohlo dojít, což jsem si během toho vztahu připomínala dennodenně. Jeho názor nebyl tak docela nepodložený. Částečně proto, že jsem nikdy nebyla dobrá ve vážných vztazích. Z větší části ale proto, že když dělám s mužem něco víc, než že se jen vodíme za ruce, nevyhnutelně to vede k tomu, že z něj vysaju životní sílu. Ale co, všechny páry přece mají nějaké problémy, ne?

Démon si uhladil dokonale střížené černé sako. „Jen přátelská rada. Pro mě v tom není žádný rozdíl. Nevadí mi, že si s ním hraješ na soužití a odpíráš mu budoucnost, rodinu a zdravý sexuální život. To je mi fuk. Pokud při tom budeš dál odvádět skvělou práci, je mi to jedno.“

„Už jsi skončil? Jdu pozdě.“

„Ještě jedna věc. Asi bys měla vědět, že jsem zařídil jedno příjemné překvapení. Bude se ti to líbit.“

„Jaké překvapení?“ Jerome obvykle žádná překvapení nechystal. Nebo aspoň ne ta příjemná.

„Kdybych ti to prozradil, nebylo by to překvapení, ne?“

Typické. Ušklíbala jsem se a odvrátila se od něj. „Nemám čas na tvoje hry. Buď mi řekni, o co jde, nebo už běž.“

„Tak to asi půjdu. Ale než odejdu, chci, aby sis něco zapamatovala.“ Položil mi ruku na rameno a otočil mě k sobě. Trhla jsem sebou z toho doteku a jeho těsné blízkosti. S démonem jsme už nebyli takoví kámoši jako kdysi. „Máš jen jednoho muže, který je neměnnou součástí tvého života. Jen jednoho, kterému se vždycky budeš zodpovídat. Z něho tady zbyde za sto let jenom prach, ale já budu ten jediný, ke kterému se budeš vždycky vracet.“

Znělo to romanticky a eroticky, ale tak to vůbec nebylo. Ani v nejmenším. Moje vazby s Jeromem byly mnohem hlubší. Byla to oddanost a provázanost, která mi pramenila doslova z duše. Spojení, které s ním mám po celou věčnost, nebo aspoň do té doby, než mě síly pekelné přidělí k jinému arcidémonovi.

„Už je nuda, když mluvíš jako pasák.“

Odstoupil a moje poznámka se ho vůbec nedotkla. Oči mu jen hrály.

„Jestli jsem pasák, co jsi potom ty, Georgino?“

Objevil se oblak dýmu, a než jsem stačila odpovédět, Jerome zmizel.

Pitomí démoni.

Stála jsem sama ve svém bytě a uvažovala o tom, co mi řekl. Nakonec jsem si uvědomila, kolik je hodin, a zamířila jsem do ložnice, abych se převlékla. Cestou jsem prošla kolem certifikátu od Horatia. Můj zrak přitáhla zlatá pečeť. Otočila jsem papír lícem dolů a najednou mi z něj bylo nevolno. Jsem sice dobrá v tom, co dělám, ale to ještě neznamena, že jsem na to pyšná.

Ke svému kamarádovi Peterovi jsem dorazila jen s patnáctiminutovým zpožděním. Otevřel dřív, než jsem stačila zaklepat. Měl na sobě kuchařskou čepici a zástěru s nápisem POLIB KUCHAŘE. Vyhrkla jsem: „Omlouvám se. Nikdo mi neřekl, že se tu dneska natáčí *Ano, šéfe*.“

„Jdeš pozdě,“ vytkl mi a zamával vařečkou. „Tak co? Dostalas ocenění a teď si myslíš, že můžeš pustit k vodě veškerou slušnost?“

Ignorovala jsem jeho rýpnutí a vešla jsem dál. To je to jediné, co můžete dělat s umanutým vampýrem.

V obýváku jsem uviděla další kamarády. Cody a Hugh tam třídili ohromné hromady bankovek.

„Vy jste vyloupili banku?“

„Ne,“ odpověděl Hugh. „Jelikož nám Peter hodlá dnes večer připravit civilizované jídlo, rozhodli jsme se civilizovaně si ukrátit čas.“

„Práním špinavých peněz?“

„Pokerem.“

Z kuchyně jsem zaslechla, jak tam Peter mumlá cosi o soufflé. Trochu to otřáslou mou představou pochybných postav shromážděných v temném koutě u karetního stolku. „Myslím, že bridž by byl vhodnější.“

Hugh se zatvářil pochybovačně. „To je hra pro staré, zlato.“

Tomu jsem se musela usmát. „Starý“ je celkem relativní pojem, když většina z nás má na krku několik staletí. Už delší dobu mám podezření, že v okruhu níže postavených nesmrtelných – těch, kteří nejsou praví andělé nebo démoni – jsem nejstarší. Ovšem

optimistické tvrzení na mém řidičáku, že je mi osmadvacet, mi ani v nejmenším nevadí.

„Odkdy vůbec hrajeme hry?“ uvažovala jsem nahlas. Při posledním pokusu jsme hráli s Jeromem Monopoly. Ale soupeřit s démonem, kdo získá víc majetku a větší nadvládu, je dost marné.

„A odkdy nehrajeme hry? Hry života, hry smrti. Hry lásky, naděje, šance, zoufalství a miliónu úžasných věcí mezi tím.“

Obrátila jsem oči v sloup nad promluvou nově příchozího. „Ahoj, Cartere.“ Věděla jsem, že anděl sedí v kuchyni. Vycítila jsem ho stejně, jako vycítil Peter mě, když mi šel otevřít. „Kde je tvoje lepší polovička? Zrovna jsem se s ním viděla. Myslela jsem, že taky přijde.“

Carter vešel do pokoje a obdařil mě jedním ze svých posměšných úsměvů. Šedé oči se mu tajuplně a vesele leskly. Na sobě měl roztrhané džíny a seprané triko. Co se týká věku, my ostatní se s ním nemůžeme měřit. My všichni jsme kdysi byli smrtelníky a své životy měříme na staletí nebo tisíciletí. Andělé a démoni..., ti měří své životy věčností. „Jsem snad opatrovatel svého bratra?“

Klasická carterovská odpověď. Pohlédla jsem na Hughu, který byl svým způsobem opatrovatel našeho šéfa. Nebo aspoň něco jako jeho administrativní asistent.

„Musel odcestovat na schůzku,“ objasnil skřet. „Něco jako teambuilding v L. A.“

Pokusila jsem se představit si Jeroma, jak se účastní takového kurzu. „Jaký druh teambuildingu dělají démoni?“

Na to neměl nikdo odpověď. To bylo nejspíš jedině dobře.

Zatímco pokračovalo třídění peněz, Peter mi podal vodku s džusem. Podívala jsem se na láhev vodky Absolut na lince.

„Co to sakra je?“

„Grey Goose už došla. Beztak chutnají skoro stejně.“

„Přisahám, že kdyby tě Bůh beztak nechoval v opovržení, nařkla bych tě z kacírství.“

Když byly roztrženy veškeré peníze včetně mého finančního příspěvku, usadili jsme se ke stolu v kuchyni u vampýrů. A jako všichni ve známém světě jsme začali hrát Texas Holdem poker. Jsem dobrá hráčka, ale se smrtelníky mi to jde lépe než s nesmrtelnými. Moje charisma a šarm měly na tuhle skupinku mnohem

menší efekt, což znamenalo, že jsem musela víc přemýšlet o pravděpodobnosti a strategii.

Peter během hry neustále odbíhal, jelikož se snažil hrát a u toho ještě vařit. Nebylo to pro něj snadné, neboť trval na tom, že během hry musí mít sluneční brýle, a ty si pokaždé sundával, když šel zkontrolovat jídlo. Když jsem poznamenala, že tohle bude moje druhá luxusní večeře během dvou dnů, málem dostala záchvat.

„Nic, co jsi jedla včera večer, se nemůže vyrovnat téhle kachně, kterou chystám. *Nic.*“

„To nevím. Byla jsem v grilu Metropolitan.“

Hugh hvízdal. „Teda jo. A já si říkal, proč celá záříš. Když tě chlap vezme do Metu, nemůžeš si pomoct, co?“

„Ta záře je dílem jiného muže,“ řekla jsem celá nesvá. Nechtěla jsem, aby mi někdo připomínal utrpení dnešního rána, i když to bylo parádně sexy. „Šla jsem do Metu se Sethem.“ Při vzpomínce na včerejší večer jsem se neubránila úsměvu. Najednou jsem se přistihla, jak blábolím. „Měli jste ho vidět. Projednou si nevzal tričko, ale vlastně ani nevím, jestli v tom byl nějaký rozdíl. Měl na sobě zmačkanou košili a neuměl si uvázat kravatu. Když jsem tam přišla, měl navíc na stole notebook. Všechno ostatní – ubrousky, sklenice na víno – odsunul stranou. Číšníci byli zděšení.“

Zíraly na mě čtyři páry očí.

„Co je?“ chtěla jsem vědět. „Co se děje?“

„Ty jsi prostě masochista,“ prohlásil Hugh.

Cody se usmíval. „Nemluvě o tom, jak jsi strašně zamilovaná. Jen se poslouchej.“

„Není do něj zamilovaná,“ namítl Peter. „Je zamilovaná do jeho knih.“

„Ne, já...“ Slova mi odumřela na rtech hlavně proto, že jsem si nebyla jistá, jestli se chci dohadovat. Nechtěla jsem, aby si mysleli, že miluju jenom Sethovy knihy, ale nebyla jsem si jistá, jestli miluju i Seta. Náš vztah se vyvíjel pozoruhodně rychle, ale občas mě napadalo, jestli na Sethovi náhodou nejvíc nemiluju to, jak moc miluje on mě.

„Pořád nemůžu uvěřit, že spolu chodíte bez sexu,“ pokračoval Hugh.

Vzplál ve mně vztek. To už jsem slyšela od Jeroma a neměla jsem zapotřebí to teď poslouchat znovu.

„Hele, nechci se o tom bavit. Akorát mě s tím otravujete. Už mě unavuje, jak mi všichni říkají, že je to úplně šílené.“

Peter pokrčil rameny. „Já nevím. Zase tak šílené to není. Pořád slychám o manželských párech, co už spolu nespí. Taky to zvládají. Tohle musí být totéž.“

„Ne s naší holkou.“ Hugh zavrtěl hlavou. „Podívejte se na ni. Kdo by se s ní nechtěl vyspat?“

Všichni se na mě znovu podívali, až jsem se zavrtěla.

„Hele,“ protestovala jsem. Pocítila jsem potřebu to ujasnit. „Tohle není problém. On *chce*, jasné? Jenže to neudělá. V tom je rozdíl.“

„Promiň,“ řekl Hugh, „tohle ti ale nežeru. Nemůže s tebou být, když chodíš takhle oblečená, a vydržet to. A i kdyby to dokázal, žádný chlap se nevyrovná s tím, že má ženu, která dělá takové věci jako ty.“

To byla ohraná písnička. Totéž mi řekl Jerome. Znepokojovalo mě to víc než obava, jestli od sebe skutečně dokážeme udržet ruce dál. Jednou z mých nejhorších nočních můr bylo, že by se mezi námi odehrála konverzace na způsob: *Promiň, Sethe. Dneska večer s tebou nemůžu nikam jít. Musím zapracovat na tom ženatém chlápku, kterého jsem potkala. Musím ho přimět, aby se se mnou vyspal a postupoval tak dál a dál po cestě k zatracení, zatímco já z něj budu vysávat život. Až skončím, možná bychom mohli stihnout ještě poslední představení v kině.*

„Nechci se o tom bavit,“ zopakovala jsem. „Vede se nám skvěle. A tečka.“

Zavládlo ticho a bylo slyšet jen šustění karet a peněz. Rozhlédla jsem se a zaznamenala, že mě Carter pozoruje. On jediný se nezúčastnil hovoru o Sethovi. To mě nepřekvapovalo. Anděl obvykle jen poslouchal a vyčkával, kdy by mohl utrousit nějakou sarkastickou nebo esoterickou poznámku. To mě vždycky dopalovalo, ale po nedávných událostech se můj názor na něj změnil. Pořád jsem ho tak docela nechápala, ani jsem nevěděla, jestli mu můžu věřit, ale začala jsem si ho vážit.

S hlavou plnou starostí po tom výsledku jsem se podívala na svoje karty a zjistila, že po řadě nanicovatých mám konečně dobré. Tři od jedné barvy. Nebylo to sice bůhvíjak skvělé, ale aspoň přijatelné. Nasadila jsem vysoko, protože jsem nechtěla čekat, až se ve hře ocitnou další karty a ty moje už zase tak dobré nebudou.

Moje strategie na vampýry zabrala. Padla další karta. Piková sedmička. Hugh se zamračil, a když jsem znovu zvýšila, složil karty. Čekala jsem, až to vzdá i Carter, jenže ten namísto toho zvýšil ještě víc.

Zaváhala jsem jen na okamžik. Když byla ve hře poslední karta, pokoušela jsem se srovnat si v hlavě, co může mít anděl v ruce a jestli ho můžu trumfnout. Pár? Dva páry? Aha. Přišla další karta. Zase piky. Teď bylo hodně pravděpodobné, že má pět karet stejné barvy. Tím by mě porazil. Nepřestávala jsem ale doufat, že na něj zabere blufování, a tak jsem ještě zvýšila. On také zvýšil a víc než zdvojnásobil mou původní sázku.

To bych musela dát do banku hodně peněz, což bylo o to horší, že i tak už jsem jich do hry vložila dost. Staletí investování mě celkem zabezpečila, to ale neznamená, že si budu počínat hloupě. Co může mít? Musí mít pět karet stejné barvy. Ustoupila jsem a složila karty.

S potěšeným úsměvem odložil ty svoje. Jak je odhodil k ostatním, brnkly o kraj paklíku a obrátily se lícem navrch. Piková dvojka. Křížová osmička.

„Ty... tys blufoval!“ vykřikla jsem. „Nic jsi neměl!“

Carter si beze slova zapálil cigaretu.

Podívala jsem se po ostatních, aby mi to potvrdili. „To přece nemůže.“

„Sakra, já jsem to dělal polovinu téhle hry,“ prohlásil Hugh a půjčil si od Cartera zapalovač. „Ne že by mi to k něčemu bylo.“

„Jo, ale... On je... víš co. Anděl. Ti nemůžou lhát.“

„On nelhal. Jen blufoval.“

Cody se nad tím zamyslel a omotal si kolem prstu pramen svých blond vlasů. „Jasně, ale blufování je pořád neupřímnost.“

„Je to nepřímá lež,“ řekl Peter.

Hugh na něj vykulil oči. „Nepřímá lež? Co to sakra znamená?“

Sledovala jsem Cartera, jak si sbírá svoje peníze, a ušklíbla jsem se na něj. Mysleli byste si, že anděl, který se kamarádí se zaměstnanci pekla, na ně bude mít dobrý vliv. Někdy se ale choval hůř než my. „Užij si svých třicet stříbrných, Jidáši.“

Výsměšně naznačil cvrknutí do klobouku, zatímco ostatní se stále dohadovali.

Pak najednou začaly rozhovory postupně utíchat jako při dominovém efektu. Carter to samozřejmě vycítil jako první, ale jen povytáhl obočí a tvářil se stejně lhostejně jako vždy. Pak to zaznamenali vampýři díky své zvýšené citlivosti a vynikajícím reflexům. Vyměnili si pohledy a upřeli zraky ke dveřím. O pár vteřin později jsme to vycítili i my s Hughem.

„Co je to?“ Cody se zamračil a zadíval se přes celou místnost. „Je to podobné jako Georgina, ale ne tak docela.“

Hugh sledoval směr pohledu mladého vampýra a tvářil se zamýšleně. „Inkubus.“

To už jsem v tu chvíli samozřejmě věděla taky. Každá bytost má svou specifickou energii. Energie vampýrů se liší od skřetů, stejně jako energie skřetů zase od sukub. Pokud někdo dobře zná jinou nesmrtelnou bytost, dokáže rozpoznat i její individuální jedinečnou energii. Já byla jedinou sukubou, která navozuje dojem hedvábí a vůně tuberózy. A v místnosti plné vampýrů bych rychle poznala, jestli je mezi nimi i Cody nebo Peter.

Stejně tak jsem teď poznala, že se k Peterovým dveřím blíží inkubus, a věděla jsem naprosto přesně, který inkubus to je. Jeho energii bych poznala kdekoli, dokonce i po tak dlouhé době. Pomíjivý pocit doteku sametu na kůži. Slabá vůně rumu, mandlí a skořice.

Ani jsem si neuvědomila, že jsem vstala a vykročila ke dveřím. Otevřela jsem je a s radostí se zadívala na liščí obličej s rozpustilýma očima, který jsem naposledy viděla před sto lety.

„Ahoj, *ma fleur*,“ pozdravil mě.

2

„Bastiene,“ vydechla jsem nevěřičně. „Bastiene!“

Vrhla jsem se mu kolem krku a on mě zvedl do vzduchu, jako bych nic nevážila, a ještě se se mnou zatočil dokola. Když mě pak zase opatrně postavil na zem, přívětivě se na mě podíval a v jeho pohledné tváři se objevil úsměv. Dokud jsem ho neviděla, neuvědomovala jsem si, jak moc mi ten jeho úsměv chyběl.

„Vypadáš pořád stejně,“ poznamenala jsem a prohlížela si jeho kudrnaté černé vlasy po ramena a oči tmavé jako hořká čokoláda, které působily až černě. Na rozdíl ode mě rád chodil v podobě, v jaké se narodil ve svém smrtelném těle. Pleť měl barvy moka, které pravidelně konzumuji, hladkou a pěknou. Když byl ještě člověkem, někdo mu zlomil nos, ale on se nikdy neobtěžoval, aby si to za použití změny podoby spravil. Na hezkém vzhledu mu to vůbec neubíralo, naopak mu to dodávalo neodolatelný rošťácký šmrnc.

„A ty jako obvykle vypadáš úplně jinak. Jak si v téhle době vlastně říkáš?“ Z jeho hlasu zazníval slabý britský přízvuk, který získal po několika letech strávených v Londýně. Tam se dostal z plantáží na Haiti, kde pracoval jako otrok. Ten přízvuk a francouzské výrazy z dětství používal pro efekt. Kdyby chtěl, mohl by mluvit americkou angličtinou stejně plynule jako já.

„Georgina.“

„Georgina? Ne Josephine nebo Hiroko?“

„Georgina,“ zopakovala jsem.

„Tak tedy dobrá, Georgino. Ukaž se mi. Otoč se.“

Otočila jsem se jako modelka a nechala na něj zapůsobit tohle své tělo. Když jsem se na něj znovu podívala, souhlasně se usmíval.

„Nádhera – ne že bych od tebe čekal něco horšího. Jsi malá jako pokaždé, ale křivky máš na správných místech a barvy sis

taky vybrala dobře.“ Naklonil se ke mně a profesionálním zrakem studoval můj obličej. „Hlavně ty oči se mi líbí. Kočičí. Jak dlouho máš tohle tělo?“

„Patnáct let.“

„Sotva jsi do něj pronikla.“

„No,“ poznamenal Hugh suše, „záleží na tom, jak definuješ ‚proniknutí‘.“

Bastien i já jsme se otočili a až teď jsme si uvědomili, že máme publikum. Ostatní nesmrtelní nás pobaveně pozorovali a poker už pustili z hlavy. Bastien nasadil zářivý úsměv a několika dlouhými kroky napochodoval do místnosti.

„Bastien Moreau.“ Zdvořile napřáhl ruku k Hughovi. Choval se uhlazeně a uctivě. Koneckonců inkubové mají stejný smysl pro služby zákazníkům a veřejné vztahy jako sukuby. „Rád tě poznávám.“

Stejně zdvořile se seznámil s ostatními a zarazil se jen na okamžik, když se představoval Carterovi. Krátké překvapené zaskřípání v jeho tmavých očích prozradilo, že mu připadá zvláštní, že tu s námi našel anděla. Jinak si zachoval svůj dokonalý šarm. S úsměvem potřásl Carterovi rukou.

Petera překvapilo, že se tam Bastien objevil, nicméně vstal jako správný hostitel. „Posaď se. Dáš si něco k pití?“

„Děkuju. Jsi moc hodný. Bourbon s ledem, prosím. A děkuju vám všem, že jste mě přijali, když jsem se tu vynořil tak nečekaně. Máte moc krásný byt.“

Vampýr přikývl. Potěšilo ho, že někdo konečně ocenil jeho pohostinnost.

Já ale měla jiné starosti a uvažovala jsem, co sem inkuba tak nečekaně přivedlo. Náhle jsem si vzpomněla na Jeromovo překvapení. „Jerome ví, že jsi tady, že jo?“

„Samozřejmě. Bylo to domluveno už dávno.“ Příslušníci našeho druhu nemohou vstoupit na cizí území, aniž by se předem domluvili s místním šéfem. Na to, že jsme skupina, která údajně vzdoruje systému, máme až příliš mnoho pravidel, omezení a papírování. Kam se na nás hrabe finanční úřad. „Řekl mi, kde tě dneska večer najdu.“

„A tys přišel, protože...?“

Škádlivě mě jednou rukou objal. „No tak. Žádné: ‚Ahoj, jak se máš?‘ To se nemůžu jenom tak zastavit a navštívit starou kamarádku?“

„Ne v tomhle byznysu.“

„Jak dlouho znáš Georginu?“ dotázal se Hugh a nadzvedl své mohutně stavěné tělo, aby se usadil do pohodlnější pozice.

Bastien se zamyslel. „Nevím. Jak je to dlouho? Věky?“

„Měl bys asi být trochu konkrétnější,“ připomněla jsem mu a vzpomínky se mi zatoulaly do Londýna před dávnými časy. Vybavila jsem si dlážděné uličky plné pachu koní a nemytých lidí. „Bylo to začátkem sedmnáctého století?“ Přikývl a já sklouzla do žertovného tónu. „Nejvíc si pamatuju, jaký jsi byl zeleňáč.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„To je jedno. Naučila jsem tě všechno, co umíš.“

„Ach, ty starší ženy.“ Bastien se podíval po ostatních a pokrčil rameny v předstírané bezradnosti. „Vždycky jsou si tak jisté samy sebou.“

„Tak vysvětli, jak to funguje,“ pobízel ho nedočkavě Cody a upřeně ho pozoroval. „Ty jsi něco jako mužský ekvivalent Georginy, jo? Taky měníš podobu a tak?“ Jelikož byl Cody nesmrtelnou bytostí ani ne deset let, pořád se o nás dozvídal něco nového. Došlo mi, že se pravděpodobně nikdy dřív s žádným inkubem nesetkal.

„Pro Fleur žádný skutečný ekvivalent neexistuje, ale ano – jsem něco takového.“ Myslím, že mě nejraději oslovoval Fleur, protože to pro něj bylo jednodušší, než aby se pokoušel zapamatovat si všechna ta jména, která jsem si během let dávala.

„Ty svádíš ženy?“ zeptal se Cody.

„Přesně tak.“

„Páni! To musí být fakt makačka.“

„Ani ne – ale počkej,“ řekla jsem. „Co jsi to naznačil? Že pro mě to taková makačka není?“

„Má pravdu,“ prohlásil Peter a podal Bastienovi drink. „Tvoje práce není vůbec tak těžká, Georgino. Myslím ve srovnání s jinými.“

„Moje práce je velice těžká!“

„Cože? Přimět muže, aby měli sex s krásnou ženou?“ Hugh zavrtěl hlavou. „To není těžké.“

Nevěřicně jsem se na ně zahleděla. „Není to tak, že můžu skočit do postele s kýmkoli. Musím získávat kvalitní muže.“

„Jo, s tím jsi začala tak před měsícem.“

Bastien na mě při té poznámce příkře pohlédl, ale já byla příliš roztrpčená, než abych to potvrdila. „Hele, právě jsem získala ocenění, to přece víte. Dostala jsem certifikát a všechno ostatní. A mimochodem, není pravda, co si představujete ve svých politováníhodných milostných životech. Ne všichni muži hned chtějí sex. Vyžaduje to spoustu práce.“

„Něco jako rohy a bič?“ navrhl Peter úskočně, čímž narážel na jeden trapný incident z mojí minulosti.

„To bylo něco jiného. On to chtěl.“

„Všichni to chtějí. O to jde.“ Hugh se s uctivostí obrátil k Bastienovi. „Jak to děláš ty? Nemáš nějaké fígle, o které by ses s námi mohl podělit?“

„Naučil jsem se to během několika životů,“ uchechtl se Bastien a stále mě pozoroval. „Obávám se, že je to obchodní tajemství. Ačkoli na obranu tady Fleur musím říct, že máme oba stejné techniky. Měli byste si jí víc všímat.“

„Hluboké výstřihy nejsou zrovna obchodním tajemstvím.“

„Je toho mnohem víc, příteli. Zejména v případě Georginy. Ona je jednou z nejlepších.“

Hugh i vampýři se na mě zahleděli, jako by mě viděli poprvé. Zjevně se snažili přijít na to, jestli Bastien říká pravdu.

„Není třeba s tím začínat,“ řekla jsem rychle.

„No tak, copak ses před chvilkou nevytáhovala, jak jsi mě všechno naučila? My dva jsme spolu tehdy pořádali tandemová představení.“

„Jaká tandemová představení?“ chtěl vědět Peter.

Když jsem neodpověděla, Bastien pokrčil rameny. „Chápeš... Taková, na která je třeba partner.“

Cody vykulil oči. „Jako... skupinový sex?“

„Ne!“ zaprotestovala jsem, protože tohle jsem nemohla přijít mlčky. Ne že by se to v mém životopisu nevyskytovalo. „Fun-

govali jsme v partnerství, abychom někoho nalákali. Hráli jsme manžele nebo bratra a sestru. Nebo... Nebo... co bylo zrovna třeba, abychom dosáhli svého.“

Bastien mi příkyvoval. „Muži mají rádi vzrušení z toho, že získají mladou a krásnou manželku někoho jiného. A ženy ostatně taky. Zakázané ovoce vždycky láká.“

„Teda jo.“ Cody i ostatní nad tím uvažovali a snažili se z nás vytáhnout víc podrobností. Bastien vycítil, že se mi moc nechce rozebírat minulost, a tak odpovídal jen nejasně. Konverzace se zanedlouho stočila k jiným tématům a také došlo na Peterovu vynikající večeři. Nebylo to jako v Metu, ale možná jsem byla vůči téhle společnosti předpojatá.

„Povíš mi, co se děje?“ dotázala jsem se později tiše inkuba. Zrovna jsme se zvedali od stolu a sbírali se k odchodu. Umírala jsem touhou dozvědět se, co ho sem přivádí a čím si vysloužil Jeromovu přízeň. Obyvatelé pekla si mohou zajet na dovolenou, ale tohle mi zavánělo prací.

Bastien mě poklepal po zádech a obdařil mě svým typickým úsměvem. „Až bude vhodná chvíle, zlato. Můžeme si tady někde promluvit?“

„Jasně. Zajdeme ke mně. Seznámíš se s mojí kočkou.“

Když Bastien poodešel, znovu jsem Peterovi poděkovala za večeři a pak ke mně přistoupil Carter.

„Uvidíš se se Sethem brzy?“

„Později dnes večer.“ Když jsem viděla jeho pobavený výraz, zamračila jsem se. „Nech už toho, jo?“

„Čeho mám nechat?“

„Řečí o tom, jaká je hloupost pokoušet se mít vážný vztah se smrtelníkem.“

Veselý výraz z jeho tváře zmizel. „Nemyslím, že je to hloupost.“

Dívala jsem se na něj a čekala, že mě zase setře. „Všichni ostatní si to myslí.“

„Myslí si to Seth? Myslíš si to ty?“

Sklopila jsem zrak a pomyslela na Setha. Vybavila jsem si jeho legrační zasněný výraz, když ho posedne záchvat inspirace. Jeho sbírku potrhých triček. Ten jeho úchvatný způsob, jakým dokáže

převést svět na papír. Jeho teplou ruku, když mě vezme za tu moji. Jak se od něj nedokážu udržet dál, přestože mi milión důvodů říká, že bych měla. Najednou jsem se ztrácela v Carterových pronikavých očích a cosi v mém nitru povolilo. Nesnáším, když mi anděl tohle dělá.

„Občas si to myslím. Občas se na něj podívám... a vzpomenu si, jaké to bylo, když jsem se s ním líbala a cítila tu lásku. Chci to zažít znovu. Chci to cítit znovu. Chci to vrátit. Ale jindy zase... jindy jsem vyděšená. Poslouchám tyhle řeči a Jeroma... a začínám pochybovat. Nedokážu si ty pochyby vyhnat z hlavy. Víš, že jsme spolu spali? Doslova. Zatím to nebyl problém, ale někdy se probudím a pozoruju ho a říkám si, že tohle nemůže vydržet. A čím déle to trvá... Připadám si jako... na laně vysoko nad zemí. Já stojím na jedné straně a Seth na druhé. Snažíme se k sobě dojit, ale stačí jediný chybný krok, jediný závan větru nebo pohled dolů a spadnu. A budu padat a padat.“

Když jsem to dopověděla, rozechvěle jsem se nadechla.

Carter se ke mně naklonil a odhrnul mi vlasy z obličeje. „Tak se nedívej dolů,“ zašeptal.

Bastien se vrátil právě včas, aby zaslechl konec mého pochmurného proslovu.

„Kdo je Seth?“ zeptal se mě pak, když už jsme byli v mém bytě.

„To je dlouhý příběh.“ Přesto jsem to na něj všechno vychrlila.

Povědět Bastienovi o Sethovi samozřejmě obnášelo povědět mu i o spoustě dalších věcí. Jako třeba o nedávném střetu s Jeromovým pololidským poloandělským synem – oslnivě krásným mužem s ujetým smyslem pro sociální spravedlnost, který si osvojil šílené poslání a chtěl, aby ostatní nesmrtelní zaplatili za to, jak se k němu a příslušníkům jeho druhu příšerně chovali. To, že byl dobrým tanečníkem a fenomenálním milencem, ovšem dost nevyvážilo jeho touhu zabít níže postavené nesmrtelné. Dokonce chtěl zabít i Cartera.

To mě samozřejmě přivedlo k vysvětlování, jak se Seth stal svědkem bitky, v níž jsem utrpěla zranění a políbila jsem ho, abych si doplnila potřebnou energii. Jerome pak chtěl Sethovi vymazat vzpomínky na celou tuhle událost a k tomu ještě lásku,

kteřou ke mně spisovatel choval. Prosila jsem dĕmona, aby to nedĕlal, a on nakonec souhlasil. Na oplátku jsem mu ale musela nabĕdnout, že budu svádĕt a kazit slušné muže, jak by to měla dĕlat správná sukuba. Horatiova návštĕva byla jen potvrzením mé nápravy.

Bastien, rozvalený na mé pohovce, mi zamyšlenĕ naslouchal. Když jsem skončila, mračil se. „Co tím myslíš? Proč jsi uŷ dávno nešla po slušných mužích?“

„Uŷ mě to unavovalo. Nerada jim ubliŷuju.“

„Tak co tedy? Šla jsi po těch špatných?“

Přikývla jsem.

Zavrtĕl hlavou. Vĕdĕl stejnĕ dobře jako já, jak málo životní energie poskytuje necestný smrtelník ve srovnání s cestným. „Chudinko Fleur. To musel být příšerný život.“

Obdařila jsem ho hořkosladkým úsmĕvem. „Ty jsi asi první osoba, která na mě kouká se soucitem, a ne nevěřicně. Vĕtšina lidí považuje takové počínání za stupidní.“

„Je to otrava,“ připustil Bastien. „A chce to častĕjší dodávky energie, ale rozhodně to není stupidní. Myslíš, že mě to nikdy ne napadá? Mám dny, kdy se mi chce hodit zpátečku a slušné ženy nechávat na pokoji.“

„A proč to nedĕláš?“

„Není to náš styl. Ty i já jsme jen lepší prostitutky – kurtizány, pokud to chceš nazvat jemněji, ale pořád je to totĕž. Když se zamĕříme na špatné lidi, náš osud to stejnĕ nezmĕní. Dokonce ani z dlouhodobĕho hlediska se nic nestane, jen se našemu svĕdomí trochu uleví. Jenže ani ta úleva netrvá věčně.“

„Kristepane. Ty mi teda moc nepomáháš.“

„Promiň.“

„Ne, ne, to nic. To je fuk. Ale je hezké mít si o tom s kým popovĕdat. Nikdo jiný – nikdo z dalších nesmrtelných – to nechápe.“

Odfřkl si. „Jistĕže ne. Jak by taky mohli?“ Moje mlĕčení představovalo souhlas. Bastien na mě vlĕdnĕ pohlĕdl. „Ne že by tví kamarádi nebyli milí. Jsou tady ve městĕ ještě další nesmrtelní, se kterými můžeš mluvit? Sukuby nebo inkubové?“

„Jen pár vampýrů a nižších dĕmonů, ale to je právě to. Nejsou tak spoleĕnštĕ jako ostatní. A mám i pár dobrých smrtelných

prátele. Ale stejně. Nejsou jako my.“ Něžně jsem se usmála. „Nejsou jako ty. Chyběl jsi mi.“

Bastien mi rozcuchal vlasy, čímž si vysloužil káravý pohled od mé kočky Aubrey. „Tys mi taky chyběla.“

„Tak už mi řekneš, co se děje?“

Jeho vážný výraz se změnil v žoviální. „Nevím, co si o tom pomyslíš, když jsem od tebe vyslechl tohle všechno.“

„Tak to zkus.“

Bastien se usadil vedle mě, abychom spolu mohli mluvit z větší blízkosti. „Slyšelas někdy o Daně Daileyové?“

„Žiju snad na téhle planetě, ne? Pustím si ji v rádiu pokaždé, když jedu v autě a mám náladu poslouchat komerční konzervativní proslovy.“ Ani jsem se nepokoušela skrýt své pohrdání. Moderátorka Dana Daileyová ve svých talk-show vyzdvihovala tradiční rodinné hodnoty a k tomu ještě ráda pronášela lehce zaobalené rasistické řeči, homofobní a dokonce i sexistické náznaky. Nemohla jsem ji vystát.

„Dovedu si představit, že takovou náladu moc často nemíváš. Vědělas, že je ze Seattlu?“

„Samozřejmě. Divím se, že to tady nesrazilo hodnotu nemovitostí.“

„Zvláštní, že to zmiňuješ. Dům vedle ní je teď na prodej.“

„No a?“

„No a naši zaměstnavatelé ho kupují.“

„Cože?“

Bastien se zazubil a věděl, že mě dostal. Nedočkavě se naklonil blíž ke mně. „Dávej pozor, Fleur, protože teď přijde to nejzajímavější. Doneslo se nám, že jistý mladý čistič bazénů ze San Diega tvrdí, že měl s paní Daileyovou ‚milostný vztah‘.“

Zamyslela jsem se a vybavila si billboard, na němž byla ona a její manžel politik. „Viděl jsi pana Daileyho? Já bych se taky rozhodla pro čističe bazénů. A co ty drby?“

„No, znáš to. Stalo se s nimi to, co se stává s drby bez důkazů pokaždé. Pomalu utichnou a nic se nestane.“

Čekala jsem, co bude následovat. „Fajn, a co s tím má společného ten dům?“

„Jak jsi řekla, její manžel není žádná výhra. Samozřejmě se s ním ale nerozvede, protože by to poskvřnilo jeho politickou budoucnost i její vlastní kampaň vyzdvihující rodinné hodnoty. Ale... to bahno je tam pořád. Vsadím se, že když zahrnula jednou, nedá moc práce, aby to udělala znovu.“

Zaúpěla jsem, když mi to došlo. „Jako třeba s pěkným šarmantním sousedem?“

„Šarmantním? Ty jsi vážně milá.“

„A co se stane pak?“

„Pak už zapracuje důkaz.“

„Důkaz?“

„No jasně. Neudělám to jako ten čistič bazénů. Až předvedu slavné paní Daileyové fyzickou rozkoš, která překoná její nejdívočejší sny, bude to natáčet kamera. Nahrajeme to pro budoucí generace a pro tisk. Úplně ji odhalíme, úplně ji znemožníme. Už nebude v rádiu kázat masám, aby se vrátily k čistotě a ctnosti. I politická kampaň jejího manžela bude v troskách. Otevře se prostor pro nějakého liberálního kariéristu a ten pomůže tomuhle městu vrátit se do zkažené žumpy, po které tak zoufale touží.“

„Ježíši, to je ale vymakané.“

Probodl mě pohledem. „Pochybuješ snad o genialitě toho plánu?“

„Já nevím. Líbí se mi, že je to celkem odvážné, ale připadá mi, že míříš moc vysoko. Nedovedu si představit, že by Dana Daileyová tak lehce podlehla.“

„To nech na mně.“

„Tvoje ego se vymyká kontrole.“

Zasmál se a přitáhl si mě k sobě. Jeho objetí bylo příjemné. Známé. Uklidňující. „Jen si to přiznej. Proto mě máš tak ráda.“

„Jo, jsi jako bratr, kterého jsem nikdy neměla. A který mě nevytáčí.“

Hříšně mu zajiskřilo v očích. „A zase jsi mě předběhla. Chci, abys mě viděla v akci – nemluvě o tom, že bych během svého pobytu ve městě ocenil tvou společnost. Musíš přijít na návštěvu jako... Mitchova sestra.“

„Koho?“